

Lưu Xuân Diễm

Bông hồng xanh

Dịch giả: Phạm Tú Châu

Truyện Trung Quốc

Lưu Xuân Diễm, nữ, sinh năm 1989, hiện ở Quảng Châu. Nhiều truyện ngắn của chị đã được đăng trên Nam Phương nhật báo. Tác phẩm chính có "Khói mưa Giang Nam", "Hoa đuôi chim trên tường".

Mặt tường một màu xanh biếc thuần khiết, thuần khiết đến mức có cả mùi nắng chiếu vào. Trong quán chỉ có một bộ bàn ghế bằng gỗ nguyên sắc, bày dựa vào tường. Bộ chén trà men đen màu mực đặt tự nhiên trên bàn gỗ. Mọi thứ trong quán có cá tính rõ rệt như cô chủ quán Lạc Khê.

Lạc Khê là cô gái có cá tính ít có, trong nét suy tàn lại lộ ra vẻ đẹp rực rỡ khiến ai nấy loá mắt.

Trà chỉ có một loại, không có chỗ nào cho khách lựa chọn. Khách vào quán, Lạc Khê pha một ấm trà bùng lên, rót trà mời khách với vẻ mặt trầm tĩnh. Trong chén trà men đen màu mực cuộn nổi lên mấy nụ hồng xanh, vị trà ngòn ngọt lại đắng đắng, nhấm nháp vài ngụm thì nụ hồng xanh trong chén lặn lẽ nở ra...

Khi nào nhàn rồi, Lạc Khê ngồi bên bàn giờ sách cầm cúi đọc, đầu không hề ngẩng. Nước sôi lăn tăn bốc hơi, ngọn lửa trên bếp đèn cồ nhảy múa trên mặt cô chủ quán.

Khi lần đầu tiên An Uyên Dương đến quán trà, anh không nói ra được cảm xúc cụ thể là gì. Chén trà có đến trăm vị xen nhau, làm nảy sinh lòng hâm mộ không biết từ đâu. Từ đó, anh thường đến quán, lặng yên ngồi vào góc quán để đợi cô chủ lặng lẽ bung trà lên rồi thông thả nhấm nháp. Lạc Khê chú ý ngay đến ánh mắt phức tạp của người đàn ông xa lạ này. Cô không biết ánh mắt ấy ẩn giấu những gì, song cô dám khẳng định anh ta có vẻ rất tò mò muốn biết về cô.

Nhìn cô gái dường như lãnh đạm lại dường như nhiệt tình vô hạn ngay trước mắt, An Uyên Dương chẳng biết phải làm gì. Anh không biết cư xử thế nào thì tốt hơn cả. Một cô gái như thế lại lặng lẽ cô đơn đến thế thì Phật cũng phải hỏi cô có tội tình gì?

Hôm nay, cũng như mọi ngày, anh lặng lẽ vào ngồi ở góc quán. Lạc Khê pha một ấm trà mang đến. Cô sắp quay lưng đi thì anh đột nhiên lên tiếng:

- Mở một quán trà như thế này là nguyện vọng của cô sao?

Lạc Khê khẽ lắc đầu, mân mê chiếc chén cầm trong tay:

- Nói chính xác thì vì một người - Vẻ lạnh nhạt ở cô phút chốc biến thành vẻ ấm đạm. Ngập ngừng giây lát rồi cô thổ lộ - Chúng tôi yêu nhau say đắm.

Những ngày ở bên nhau, tôi thường pha trà hoa hồng xanh cho anh ấy. Anh ấy rất thích thứ trà tôi pha và tôi nói tôi bằng lòng pha trà này cả đời cho anh ấy. Nhưng một hôm, chỉ vì một chuyện hiểu lầm rất nhỏ thôi mà chúng tôi

cãi nhau rồi chẳng ai chịu ai, chúng tôi chia tay. Anh đau lòng lắm nhưng nhất quyết rời thành phố này. Tôi đã tìm đủ mọi cách nhưng không làm sao tìm thấy anh ấy. Tôi mở quán trà này để đợi anh ấy...

Im lặng giây lát rồi cô nói tiếp:

- Đúng vậy, anh ấy thích dùng chén trà men màu mực đen như thế này - Cô bưng chiếc chén giống hệt chiếc chén trong tay An Uyên Dương lên rồi nói thêm - Vì mở quán trà này nên tôi hầu như mua hết loại chén men màu mực đen có bán trong thành phố...

Vẻ mặt Lạc Khê nhòa đi như làn hơi nhẹ toả ra từ vòi ấm.

- Anh ấy thật hạnh phúc vì đã được một người như chị yêu! - An Uyên Dương nhấp một ngụm trà tỏ vẻ thán phục.

Lạc Khê cười nhẹ:

- Tôi vẫn muốn tìm một lời giải đáp.

- Thường thì kết quả mà người ta hao phí bao nhiêu tâm tư mới tìm ra lại làm người ta đau lòng - An Uyên Dương nói - Câu chuyện không biết kết quả cũng là một thứ hạnh phúc.

Lạc Khê đột nhiên ngăn người ra, mơ màng nhìn đoá hồng xanh trong tay mình.

Rất đúng giờ, hàng ngày cứ đến lúc trời xẩm tối là An Uyên Dương đến quán trà Hoa Hồng Xanh. Đó đúng là lúc Lạc Khê cảm thấy hiu quạnh nhất trong ngày...

Hai người lặng lẽ uống trà, nói với nhau những chuyện vu vơ.

Không biết đã trôi qua bao nhiêu những ngày như thế, Lạc Khê cảm thấy mình không sao đè nén nổi tình cảm mến mộ người đàn ông này, nhưng từ

đầu chí cuối, anh ấy không hề tỏ lộ điều gì. Hôm ấy, khi An Uyên Dương sắp sửa rời quán. Lạc Khê không nén được gọi anh lại:

- Anh An Uyên Dương, rốt cuộc anh vì cái gì mà đến quán này?

- Tôi cũng vì một người - An Uyên Dương đáp.

- Người ấy là ai thế hả anh? Tại sao anh đợi mãi mà không thấy người ấy xuất hiện?

- Người ấy xuất hiện rồi đấy chứ! Chỉ có điều người tôi đợi không phát hiện ra tôi đang đợi cô ấy mà thôi - An Uyên Dương nói.

- An Uyên Dương, anh đừng đánh đố với tôi. Trái tim tôi đã chết, tôi không thuộc về một người khác được nữa - Lạc Khê nói mà như muốn thét lên.

An Uyên Dương không hề kinh ngạc. Thực ra anh đã biết câu chuyện về Lạc Khê từ lâu rồi... Chính vì thế nên anh thường tới đây. Lạc Khê và bạn trai chia tay nhau đã bảy năm. Đối với con gái mà nói, bảy năm trời đâu có ngắn! Anh thật sự không muốn cô gái có tấm lòng tốt đẹp đó ưu phiền mãi.

- Xin rót thêm cho tôi chén nữa! - An Uyên Dương nói.

Lạc Khê bước tới, cầm chén lên:

- Trà nhạt rồi, nên thay ấm khác. - Nói xong, cô bước vào gian trong, đổ bã trà đi.

Chén trà mới bốc hơi nghi ngút được đặt lên bàn.

An Uyên Dương nói :

- Trà thế nào cũng có lúc phải đổ bã đi. Nếu chúng ta cứ nhớ mãi về ấm trà phải đổ đi và giữ lấy chén nước sôi thì như thế chẳng ngốc lắm sao?

Nước mắt Lạc Khê nhỏ xuống bông hồng xanh cầm trên tay.

Bên cạnh cô, An Uyên Dương cười khích lệ:

- Có lúc chúng ta vẫn nên pha một ấm trà mới cho cuộc sống!

Truyện ngắn của Lưu Xuân Diễm (Trung Quốc)

Phạm Tú Châu dịch (Truyện cực ngắn tuyển chọn, tháng 10.2008)

Nguồn: <http://www.laodong.com>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 25 tháng 5 năm 2009